

Dušan
Ludvik

Ostrice 3

Prvinskosti je prirojeno:
več udov je v telo vpleteno,
povezano in usklajeno,
nikoli ni enotno – dasi eno.

*

Nekoč bilo je enostavno: sune
in lonec se razbije.
Zdaj, ko nas vsak najmanjši sum presune,
nič bolje ni – kdor bič ima, ta bije.

*

Na nežnost in lepoto, na ljubezen – vžgi s kanonom!
Na vero v dobro, na vrednote večne – kar s plotonom!
Je še kak poštenjak, ki zlu se upira – da ga niste
(do vrha z blatom) vrgli – med nevarne šoviniste?*

* Teleks 17. 11. 1988, str. 17.

*

Najprej proces montirati,
v samici gniti, biti pokopan,
mrtvega rehabilitirati –
ko kri še kar naprej meži iz ran . . .

*

Mačke in psi – sovražniki kot žar in led –
mir sklenejo . . . Brez svaje varen, složen svet . . .
Le budni psi brez dela gredo se stražnike
in vohajo v pesjakh – že spet sovražnike.

*

Skoz zid z glavó in z zastarelo vzorščino!
Usodo v neživljenjskih mlinih meljete,
po obrazcih (zmeraj istih) narod peljete
v enotno, obubožano pokorščino.

*

»Tvoji knezi so uporniki, pajdaši tatov; vsi ljubijo podkupnino in letajo za plačilom; siroti ne prisojajo pravice...« (Izajia 1,23).

Lahko da ni, lahko je res! Koga tožiti?
Kdo si ga upa opljívati, nanj blato vreči?
Drži prst na sprožil, ti visiš na niti –
njemu ni nič – sto juncev v klavnico odvleči.

*

»Mojeja ljudstva gospodarji so pobalini, vladajo jim ženske.
Moje ljudstvo, tvoji vodniki so zvodniki. Poti tvojih stezá kvarijo« (Izajia 3,12).

Gasiš, ko so že upepeljéni hram in svisli.
Zračiš, pa je že prevetreno léglo kuge.
Drevo si obral, pri nas pa grozdi so ti kisli.
Nikar s prisilo – nismo in ne bomo sluge.

*

Še sam ne veš, kaj je stržen stvar,em,
misliti znaš le s tujimi možgani,
mož k možu, nož na nož, strasti k strastem –
naravnost skoz ne gre – še manj postrani.

*

Kako le boš prav vsem pravičen,
ko si voljan jetnik manjšine,
ko vsak sklep je že v bistvu nič,em,
saj goniš le – kar ona zine.

*

Redkokateri humanist (ga mar poznaš?)
je vodja mas in pravnih sklepov hud rušilec,
kdor pa je razbesnel najnižjo strast in laž,
ljubezen je pokvaril – v mržnjo, usta – v rilec.

*

Le kje so izkušnje, kje razum, da ne presoja!
V ovčjem kožuhu volk – in srenja mu nasede,
trop vrtoglavih ovc, kjer vlada blaznost črede.
Napadena od znotraj – je podlegla Troja.

*

Nikar me ne postavljajte za kneza!
 Jeruzalem se ruši in propada Juda.*
 Laž je resnica, zakon počena zaveza,
 napihnjen blišč ni več zlato – le izprana sljuda.

* Izaija 3,7.8.

*

Pamet v roke: misliš da rasto ti krilca,
 nisi orel! Obrzdaj norost oholo,
 ne prilivaj olja, ogenj v divje kolo
 sam od sebe plane – in ne bo gasilca.

*

Regljanje žab po blatu in po móci,
 vse le zato, da bi kaj več veljale.
 Še bodo oblastno se napihovale,
 dokler napihnjen bobnič jim ne počí.

*

Vsebina pirha: polni vrh kot gotski lok,
 spod z zrakom polnjen, votel bizantinski krog,
 na sredi med obema rumenjaka zavrtek:
 zametek ploda? Ali jalov, gnil zaprtek?

*

Če plava pirh, je rumenjaka že suh in grob,
 da se prepričaš, treba odlučiti lupino,
 da bo pokonci stal – raztrupaj spodnji rob,
 ko sekaš pirhe, v pésti zoži razteglino.

*

Prišli ste glodat kost –
 zdaj jo imate!
 Obrnila se je le ost:
 naš Janez čist – lovijo diplomate!

*

Za prazen nič Gromovnik nas je ozmerjal!
 Iz vaših krogov je sramota* znana –

pa nihče od najvišjega organa
(kakor pred kratkim) ni obsodbe terjal.

* Delo 3. 12. 1988, str. 1 (Aretirani ugled).

*

Pred kratkim še ste pamet prali s silo,
drugod si prali umazano perilo,
s pranjem denarja sodu dno izbili,
zdaj vpričo ljudstva kot Pilat – si rôle umili.

*

Za mahinacije in malverzacije
gotovo niso odgovorne nacije!
Le slepo vdanost karam – ranjeni od jarma
trpijo – vendar ne zatrobijo alarma.

*

Kdor greje kačo – ga v srce useka gad!
Kdor svet zavaja, da ga zvabi – je zli vabič.
Imaš original, čemu še surogat,
preveč je že en sam drekač – čemu še Švabič?

*

Kdor ovsenjak zabarantá za tuj maslenec,
seme pod srcem lastne matere je oskrunil,
gnil tujek – rod ga bo izdaval in izpljunil...
Kogar je sram, da je Slovenec* – je Slovenec?

* Politika – Delo 23. 12. 1988, str. 5; – Pavliha št. 4/25. 1. 1989, str. 9.

*

Mlinu na daleč se izognem,
kjer kamni treskajo, kolo cviči,
kjer se netilci igrajo z ognjem.
Ne žito – tam se meljejo strasti.

*

Le kakšna je ta domovina,
da razočaran stran bežiš,
zdi se prijaznejša celo tujina
in raje tam – usodno dotrpiš...